ON S´AMAGA EL SILÈNCI

Erigit com una tomba de granit, enclavada a les entranyes gelades de la vall, l'edifici de ràdio Andorra no sembla dissenyat per a transmetre la veu humana, sinó per a contenir alguna cosa que mai hagués hagut de sortir a la superfície.

Els seus murs de pedra massissa, foscos i corroïts per la humitat mística dels Pirineus, s´alcen amb la pesadesa d´un mausoleu oblidat, coronats per les siluetes esquelètiques de les velles torres d´emissió, enclavades en un cel de plom com agulles de ferro oxidat que intenten sintonitzar el silenci.

Fora, les finestres despullades observen la vall com conques buides. El vent fred que baixa dels cims, no xoca contra la façana, sinó que serpenteja entre el ferro rovellat, produint una sibilància greu i gutural, un murmuri constant que sembla una modulació d'alguna freqüència atrapada al no res.

Al traspassar l'entrada de l édifici, l'aire cambia dràsticament ; es torna dens…gelat, carregat d'una olor penetrant a ozó fòssil, a rovell i ha putrefacció dolça dels arxius sonors descomposant-se a la penombra .

Els passadisssos interiors, dissenyats amb una arquitectura austera i sufocant, semblen creats per distorsionar l´emoció de l'espai.
Cada passa retrona amb un eco sec i perllongat, com si l'estructura de pedra absorbis les passes però es negués a retornar el soroll complet.

A les antigues sales de retransmissió, els panells de control, i les enormes vàlvules per fer el bui, estan alineades com si fossin restes d'un experiment fastamagòric oblidat…Tot i que porten dècades desconnectats de qualsevol font d'energia.

L'aire dins l'estudi conserva una càrrega estàtica palpable que fa que se't posi pell de gallina, començant per la nuca i acabant per una fredor als peus.

De tant en tant, entre el cruixir de les bigues de fusta, s'escolta el grinyol metàlic d'un disjuntor fantasma, activant-se dins la fosca, com si la maquinaria morta continues captant una emissió invisible, navegant entre les muntanyes.

L'edifici està en espera… és un gegant de pedra ancorat en el temps, una estació inmensa que espera ser la receptora dels missatges que habiten a les tenebres de les Valls mes fosques.

En Mateu amb els seus auriculars d´aïllament acústic total, és una persona obsesiva, metòdica i està acostumat a passar llargues jornades sol, en absoluta penombra, en aquest estudi d´edició subterrani, un entorn dominat pel contrast entre monitors antics engegats amb espectogrames d´ona i magnetòfons de carret obert.
Està processant una cinta d´una emissió de ràdio local dels anys 70, buscant una notícia, d´un brutal esquarterament d´una jove encampedana dins les entranyes d´aquest mateix edifici.
En les pauses de la locució, el Mateu, nota un paràsit d´audio inusual, aplica un filtre per poder aïllar la freqüencia, i descobreix que no es estàtica, sinó més aviat un murmuri rítmic.
Relenteix la pista, i… el murmuri es transforma en una veu áspra i pausada, la veu pronuncia el seu nom i descriu amb precició el que acaba de fer.

Ell es frega els ulls vermells, cansats de no dormir i irritats per la llum verdosa de les pantalles, busca una explicació lògica, una broma potser…, un truc…, o una alucinació pel cansament.

Per demostrar que és impossible el que acaba d´escoltar, i calmar i contenir els bategs del cor que li vol sortir del pit, el Mateu llença una tassa al terra, i torna a escoltar la cinta grabada, la veu, de nou narrara el que acaba de fer.

Amb un acte reflex, es treu els auriculars, el silenci de l´estudi cau sobre ell com una manta pesada, trencat només pel soroll de l´extractor d´aire.

Es gira i mira per sobre l´espatlla la porta de metall reforçat.

Ningú mes te accès allà a aquella hora, la penombra entre les prestatgeries de caixes i bobines antigues està intacta.

Respira fons, i es posa de nou els auriculars, torna a selecionar la secció anòmala, aïlla el fragment, i ara la veu dibuixa a la pantalla una ona, no s´assembla a les crestes irregulars de la veu humana, es una linea dentada, perfecta, gairebe matemàtica…
pressiona la barra espaiadora per fer una reproducció en bucle i, …

-…M-A-T-E-U…- va murmurar la fraqüència de la grabació del 1974. La veu era seca, àrida, com si algú parlès amb la boca plena de terra-. …M-A-T-E-U *t´has tornat a posar els auriculars i tornes a reproduir la meva veu…*

El tècnic va sentir una descarrega gelada a la nuca, allò no era fruit del cansament o una mala interpretació, era el seu nom.
Amb la ma tremolosa va aturar la cinta de reproducció, però la veu no va callar, a la pantalla l ´espectograma de la pista vocal mostrava una línia completament plana, ausent de qualsevol señal registrada.

-*... ara has agafat el ratolí amb la ma dreta i no t´areveixes a parpallejar….*

Un bateg violent va retronar dins del cap del Mateu, va extendre la ma lliure, i amb un rampell incontrolabre de desesperació, va estirar el cable d´alimentació del reproductor..

-*...Mateu desconecta la màquina… però la màquina no ha estat mai el canal…*

La suor freda li cobreix el front, la lògica amb que havia construït la seva vida ara es desmunta per moments, la veu no prové del passat!, ni de la cinta!, ni del programa!.
La veu utilitza els auriculars per parlar-li directament dins del seu cap.

Se´ls va voler arrencar, tirar-los al terra i xafar-los amb les botes, però una por gelada li va revelar una trampa cruel: eren el seu únic sensor dins l´entrellum, el seu únic radar, i si se´ls treia, quedaría completament a cegues en front del que fos que estiguès compartint l´aire amb ell al soterrani.

-...*Mateu intenta esbrianar on soc..*- va continuar la veu, abaixant la intensitat fins a convertir-se en una respiració rascada com el fregament d´escates sobre la fusta.

-...*No hauries de mirar els monitors…*

El coll del Mateu es va tensar tant que la pell li feia mal, la llum de les pantalles va començar a parpallejar, pojectant ombres deformes que s´estiraven i s´encongien contra les prestatgeries del fons.

-... *En cinc segons…*- va anunciar el murmuri, cambiant subtilment el temps verbal cap a un futur inminent-... *l´extractor d´aire s´aturarà.*

Cinc.Quatre.Tres.Dos.

El tènue brunzit de l´aire es va tallar de cop.

El silènci resultant fou absolut, pesat, aplastant.

-...*En tres segons les pantalles s´apagaran…*

Mateu ni tan sols va poder tancar els ulls. Dos. Un

Les pantalles es van fondre en negre, l´estudi va quedar submergit en una tenebra densa, opaca, on no es podia veure ni les seves mans.

Només la seva respiració entretallada era l´únic que sonaba a l´habitació, però através dels cascs apretats contra les seves orelles, el xiuxiueig final va lliscar amb un apropament físic real, fregant la seva orella esquerra.

-En aquest precís instant… Mateu sentirà una ma gelada agafant-li la nuca…es quedarà inmòbil sentint una gran pressió al pit i comprendrà que el locutor que va grabar aquesta pista del brutal assasinat el 1974 també estava sol en aquest soterrani esperant que algú tornés a presionar el Play.

Mateu va sentir la pressió física d´uns dits congelats apretant-li el coll, va obrir la boca per cridar, però la veu no va sortir de la seva gola: es va transformar en un pols estàtic grabat en el silenci de la cinta, esperant pacientment al següent tècnic.

Aquesta nit una sessió de mapping a l´edifici de ràdio Andorra està a punt de començar…
I un membre del cos tècnic baixa fins les entranyes de l´edifici per conectar la llum que ha deixat de funcionar. Però la porta d´un dels estudis està oberta…

La notícia s´ha encès com la polvora a les xarxes, a Ràdio Andorra han trobat de nou un cadàver escuarterat amb el modus operandi del 1974.